

Nekem nem volt alkoholista a környezetemben, kivéve gyerekkoromban: a nagybátyám... Talán ezért is igyekeztem magam távol tartani magam az italozóktól. Aztán 2010-ben a szomszéd faluból segítséget kért egy ismerősöm, hogy nem szedi a skizofrénia gyógyszereit és nagyon beteg. Hamar rájöttem, hogy nem az a fő ok, hanem az, hogy érzelmi problémáit tizenhat éves kora óta alkohollal orvosolja, azaz több, mint negyven éve. Elvittem a legközelebbi A.A gyűlésre.

HÁLA és KÖSZÖNET, én is sokat tanultam ott. Emberséget, önzetlen segítséget, remek irodalmakat kaptam! Azt mondták, "védencem" annyira súlyos, hogy radikálisabb segítség kell.

Körülöttem mindenki - beleértve a családomat is – óva intett, hogy benne maradjak ebben a helyzetben. De én kitartottam, és egy éven keresztül át vállaltam mindent: innen oda, onnan ide vittem őt, de ez talán egy másik történet.

Aztán az Al-Anonban, az alkoholisták hozzátartozóinak önsegítő csoportjában jöttem rá, az ember életében a szabadság a legnagyobb dolog. Megtanultam, mi a másik ember élete, és mi az enyém. Megtapasztaltam az isteni gondviselést mind nála, mind nálam. Az Al-Anon Tizenkét Lépésének feldolgozása közben ébredtem rá erős társfüggésekre, amin azóta is dolgozok!

Sokat olvasom az Al-Anon internetes levelezőlistára felkerülő írásokat, megosztásokat. Nagyon sokat köszönhetek a társaimnak! Olyan helyzetbe kerültem, hogy nagyon sok embernek hívhattam fel a figyelmét az Anonim Alkoholisták, valamint az Al-Anon önsegítő csoportok létezésére.

Tünde